

הרגשתי כמו בן משפחה

שמחה מנדלבוים

מאחר שמצד אבי משפחתנו משתייכת לחסידות קרלין, מיד עם הגעתי לארה"ב נפגשתי עם האדמו"ר מקרלין, וכמעט מידי שבת הייתי מגיע לשבות בשכונת וויליאמסבורג ששם היה בית המדרש של חסידות קרלין.

בשמיני עצרת של שנת תשי"א (1950), הייתי כרגיל בבית המדרש של קרלין. ברוב בתי הכנסת לא האריכו בהקפות בליל שמיני עצרת, אבל בקרלין שרו ורקדו. היו שם עוד כמה יהודים ירושלמיים, ובשלב מסוים הציע אחד מהם שנלך לשכונה יהודית אחרת בברוקלין, שכונת קראון הייטס, שם, כך שמע, יש קבוצה של חסידי חב"ד שחוגגים גם הם את ההקפות באותו ערב בריקודים ושמחה.

כל אותה קבוצה של ישראלים הצטרפה אליו, והלכנו ברגל כמחצית השעה עד שהגענו לשכונת קראון הייטס, ומצאנו את הבית מספר 770 איסטרן פארקוויי, בית המדרש של ליובאוויטש. כבר מבחוץ שמענו קולות של שירים ושמחה, וכשנכנסנו ראינו ריקודים במעגל בחדר לא גדול במיוחד. הצטרפנו לריקודים ורקדתי בדביקות ובהתלהבות, כששתי ידי מושטות לצדדים בריקוד ירושלמי.

תוך כדי ריקוד אמר לי מישהו שהאדמו"ר של ליובאוויטש נמצא שם. הבטתי סביב וחיפשתי, אך לא מצאתי מישהו שיכול היה להתאים לדמות של אדמו"ר כפי שאני דמיינתי אותו, עם שטריימל, כפי שהכרתי את אדמו"רי קרלין. המשכנו בריקודים ושאלתי את מי שרקד לימיני, "סלח לי, איפה האדמו"ר?" החסיד שרקד לשמאלי שמע אותי ואמר לי, "זה האדמו"ר", כשהוא מצביע על האדם שרקד לצדי כבר חצי שעה מבלי שידעתי על כך בכלל, וכמובן באותו רגע מאד התרגשתי.

«

ולדתי בירושלים בשנת תר"צ (1930) ונקראתי על שם סבי, הרב שמחה מנדלבוים, מעסקני היישוב היהודי בירושלים. סבי רכש חלקת אדמה מהוואקף המוסלמי מחוץ לחומות העיר העתיקה במטרה להרחיב את היישוב היהודי, ובנה בו בית עבור משפחתו. בפועל, בית זה היה במשך תקופה ארוכה בית יהודי יחיד שהיה מוקף בבתים ערבים מאחר שאנשי הוואקף אסרו על המשך מכירת קרקעות ליהודים. כך יצא שהבית היה ממוקם ממש על הגבול עם ירדן, ולכן הוא שימש מעין מוצב קדמי לכוחות ההגנה היהודיים, שהתמקמו בבית זה, בו התגוררה גם משפחתנו.

בשנות ילדותי, אחרי הלימודים בבית הספר, היו לי תפקידים נוספים בסיוע לכוחות ההגנה בשמירה על הבית. במהלך קרבות מלחמת העצמאות נפצעתי, ובעקבות כך נאלצתי לנסוע לארצות הברית לטיפולים רפואיים. בהמשך נישאתי שם, למדתי משפטים ב'שיבה יוניברסיטי' ונשארנו לגור שם עד שנת תש"ל (1970).

אחרים, תמיד התרשמתי מהידע הנרחב שלו בכל נושא. הוא התעניין מאוד בבן שיחו, ותמיד היה לו תשובה לכל עניין. במיוחד הוא הרבה להתעניין במתרחש בארץ ישראל, ותמיד ניכר היה שהוא מעורה היטב במה שקורה בארץ, לא רק בכפר חב"ד, אלא בכל ענייני המדינה והממשלה. ארץ ישראל הייתה חלק מנשמתו ומהווייתו, והייתה ביטוי נוסף לקשר האמיץ שלו עם העם היהודי בכלל.

הרבי חולל מהפך של ממש ביהדות ארצות הברית. בתקופה שהגעתי לשם, ליהודי שלא עבד בשבת לא היה שום סיכוי להתקדם מבחינת כלכלית וחברתית. השכונה שבה התגורר הרבי הייתה שכונה יהודית אמנם, אבל היהודים החרדים היו בה מיעוט קטן. הרבי הצליח לגבש סביבו יהודים רבים שלא היו חסידי חב"ד מלידה, אבל נמשכו אליו בגלל הקשר המיוחד שהיה לו לכל אחד ואחד. כולם ראו בו כמו אבא, אדם שאפשר לדבר אתו על כל נושא בעולם, לשלוח מכתב ולקבל תשובה, ותמיד היה זמין לפגוש כל אחד.

עם הזמן החבורה הקטנה שהתגבשה סביב הרבי החלה להשפיע על כל האזור כולו. פתאום נראו יהודים שגידלו זקן, לבשו כיפות ונשאו בגאון את יהדותם. עד היום החסידים שלו שנוסעים בשליחות לכל מיני מקומות ברחבי העולם רואים לנגד עיניהם את הרבי, וממשיכים בעבודתו החשובה.

עו"ד ד"ר שמחה מנדלבוים רואיין בביתו בירושלים, בחודש אדר א', תשע"ו (2016).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"א (1941) — הרבי הריי"צ התבשר מפי עורך הדין הנרי בטלר שהרבי והרבנית חי' מושקא קיבלו אשורות כניסה לארצות הברית שבועיים קודם לכן, בכ' בניסן. ד' באייר

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

התבוננתי בדמותו ועל אף שהיה לבוש כובע רגיל, ראיתי שפניו קרנו שמחה וזיהיתי את הניצוץ המיוחד בעיניו. הוא חיך והתייחס בכבוד לכל אחד, ורק לאחר מכן ספרו לי שבחודש שבט הקודם נסתלק האדמו"ר הקודם, ושהוא עדיין לא קיבל עליו את ההנהגה באופן רשמי. רקדנו ושמחנו שם עד השעות הקטנות של הלילה, וגם שרתי להם מניגוני קרלין שהבאתי אתי מארץ הקודש ושנהגתי לשיר בבית המדרש בווייליאמסבורג, שמחתי שהייתה הזכות לרקוד עם האדמו"ר בכבודו ובעצמו.

בשכנות למקום בו גרתי בניו יורק, התגורר הרב יעקב שלום גרונר, שהיה גם בן דוד שני שלי, ואנחנו מאד התיידדנו. כעבור כמה שנים הוא סיפר לי שאחיו, הרב לייבל גרונר, הוא מהגבאים של הרבי מליובאוויטש, והוא נתן לי את מספר הטלפון שלו. מאז בכל פעם שהייתי צריך לשאול משהו, או כשרציתי לקבוע פגישה, ובפרט בכל פעם שבאו אליי אורחים לבקר מארץ הקודש, הייתי מתקשר לרב לייבל גרונר והוא היה מעביר את שאלותיי לרבי ומסדר לנו שניכנס לרבי. הרגשתי קשור מאד לרבי, ממש כמו בן משפחה.

פעם בא לבקרני קרוב משפחה מהארץ והצעתי לו שיבוא אתי לרבי. כשנכנסנו הרבי הסתכל עליו ושאל אותו, "תגיד לי, מה שלומך?" אני התפלאתי מהשאלה, מאחר שהוא נראה היה לי לגמרי בסדר, אבל הוא החל לספר לרבי שהוא חולה מאד ופירט את המחלות שיש לו. הרבי שאל אותו בצורה כזו כאילו כבר ידע ממצבו. בנוכחותנו הרבי התקשר לרבי מבוסטון ואמר לו שנמצא אצלו פלוני, וביקש ממנו שיקבע עבורו פגישה עם רופא מסוים בבוסטון כבר ליום המחרת.

אותו קרוב משפחה היה מופתע ואחרי שיצאנו החל לשאול "מה פתאום?", אבל מיד אמרתי לו, "אם זה מה שהרבי אמר, זה מה שאנחנו הולכים לעשות!" הוא באמת נסע לבוסטון ואושפז שם. בהמשך התברר שבזכות הטיפול שקיבל שם חייו נצלו. היהודי הזה חי עד היום, וכל זה בזכות שהרבי ראה והרגיש שחברי חולה, ואני אפילו לא ידעתי שלשם כך הוא הגיע לארצות הברית.

בכל הפעמים שבאתי אל הרבי בעצמי או עם אנשים

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי